

MANTANA 8

Občasník pro individua a individuality

Vydává Horoklub Chomutov

Ročník 11, číslo 8

Srpen 2008

ÚVODNÍK

Dámská jízda aneb Comeback

Holka, kterou si tři roky zpět vzali pod ochranná křídla a do učení Broník s Pétou (Šiškou) a neopomenutí později ani Pavla Bohuňka, tedy Hafina, která se podle mého názoru za onu dobu, co jsem byla mimo Čechy, pořádně lezecky vypracovala, mně nabídla společný víkend v Tisé, což mě velice potěšilo. Já, Hafina a Bára pes.

Tři roky jsem se těšila na návrat k lezení, ale netušila jsem, že bude doslova zábavně smutný. Zнала jsem teorii, pamatovala si praxi, ale realita byla jiná. Jako bych ztratila veškerou sílu i odvahy. Ruce, prsty, nekomunikující a nespolutracující nohy jako by nebyly moje a sedací část těla se najednou zdála být tak těžká. Chyty, které se mnou dříve kamarádily a jako by se nabízely, se nyní schovávají a brání mému dotyku. Co se tenkých lištiček na odšlápnutí týče ani nemluví. Děsí mě i sebemenší kyvadlo na druhém cípu lana, mám pochyby při sedání do slanění a tak si říkám, zda dělám vše tak, jak mám.

Hafina tahala na písku cestu za cestou a vypadala (ač se přiznala, že není) absolutně v pohodě a já za ní lezla neúnavně celý den, jen snad při každém dolezu jsem měla pocit, že každý prvolezec je sebevrah. Ovšem druhá stránka věci je, že si pamatuji mé tahání cest a svým způsobem jsem se v Hance viděla. To jsem bývala já před pár lety, kdo vyváděl cesty s nadšením dobrodruha a za těchto myšlenek jsem se celý den jen usmívala, sem tam brblala, trpěla bolestí rukou i prstů, ale vydržela. Víím kudy vede cesta k radosti sama ze sebe a úspěchu z vylezených cest.

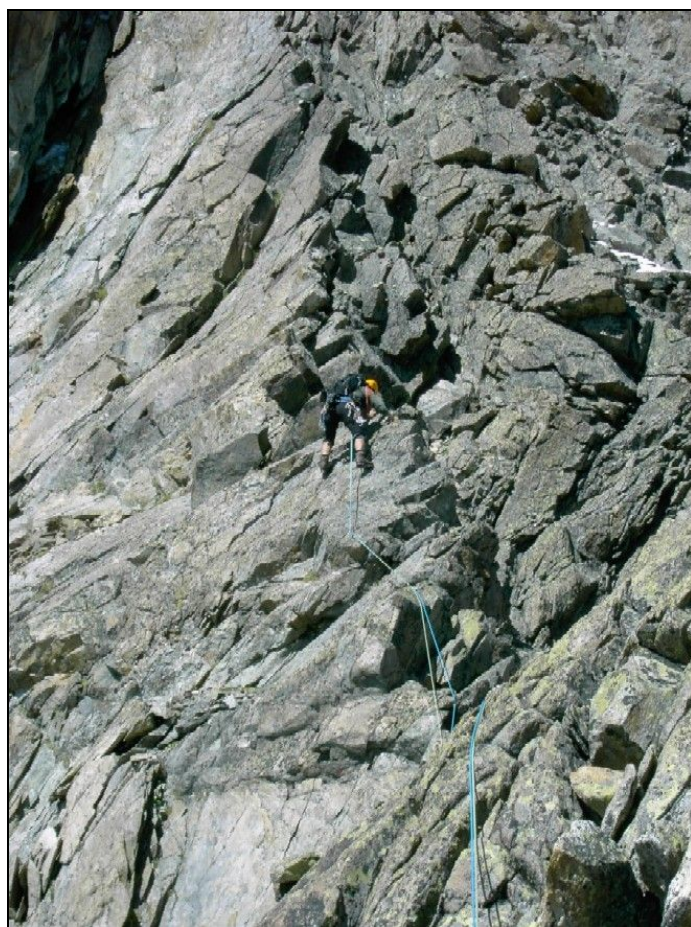
Tímto článkem jsem chtěla říci, že vše je pomíjivé, ale stojí za to se snažit a vrátit se ke starým láskám (zálibám), ač to bolí a člověk si připadá opět jako na startovní čáře.

Deivi (Šiška)

Watzespitze 3532m Ost Grat IV

8.-11.7.2008

Blahouš Kluc

Projíždím knihu o alpských vrcholech, najednou se můj zrak zastaví u kopce **Watzespitze (3532m)** v oblasti Ötztálských Alp, u kterého se na severovýchodní straně nachází výrazná linie v podobě úhlopříčného sněžného kuloáru, který sahá do dvou třetin stěny a dále pokračuje hřebem na vrchol. Letoš se pousměje: „Touhle cestou jsem to zkusil už dvakrát, jednou sólo, podruhé s parťákem a vždycky nás vrcholový hřeben odrazil“. Jasná výzva, jedem.

8.7.2008 Pozvolna ukrajujeme kilometry, předčítám rozhovor Zola Demjána z Montany a oba

se bavíme nad jeho vyprávěním. Dojíždíme do obce Tarenzz, kde nacházíme dočasné útočiště pod střechou u sjezdovky, kde s námi odpočívá rolba.

9.7.2008 Vstáváme beze spěchu a pomalu přejíždíme asi o 50 km dále do obce Plangeross (1612m), kde překrámujeme věci pro tři dny. Bereme sebou kompletní ledovcovou výbavu včetně dvou „zbraní“. Počasí nám hraje do noty. Pak následuje prudké stoupání k chatě Kaunergrathütte (2817m; cena ubytování 9euro - alpenverein), které zvládáme v pohodovém tempu asi za 4 ½ hod. První pohled na Watzespitze je ohromující, člověk se přehrne přes výšvih porostlý alpskou loukou a najednou vidí v dáli krásný kopec, který je částečně pokrytý sněhem a ledem. Pro dnešek máme splněno a tak na chatě dáváme zasloužené pivo. Můj pohled neustále přitahuje linie, kterou jsme si vybrali. Jde mi však z ní mráz po zádech, hlavně z horní části žlebu, kde se místy nenachází sníh, jen pěkné pasti v podobě suťových traverzů. Ještě je k tomu hřeben zasněžen. Naší domněnku o nebezpečnosti potvrzuje i pohled vypůjčeným dalekohledem. Letoš pochrupává na lavičce a Bůh ví, co se mu honí hlavou. Nejdřív se bavím pohledem na padající kamenné laviny na protější stěně. Později se jdu podívat pod nástup cesty, což mi trvá asi půl hodiny přes suťový svah, řeku a sněžný splaz. Ani pohled z blízka mě příliš neuklidňuje. Ve žlebu je málo sněhu. Večer v hospůdce přichází řeč na cestu, kterou jsme si zvolili a nějak plynule měníme plán na zítřek. Po nahlédnutí do průvodce se rozhodujeme pro cestu **Ost Grat IV**. Jsem za to rád, jedná se o 700 m převýšení, kdy se asi třetinu cesty různě kličkuje ve stěně, než se přejde na východní hřeben obtížnosti III. Jen pár míst je o něco těžších. Touto variantou se v podstatě vyhneme mixům.

10.7.2008 Budík zvoní v 04.30 h, Letoš dělá, že spí. Já také. Na povale je kosa i pod dvěma dekami. Je dávno rozhodnuto, ale my si neodpustíme nesmyslný dialog, který Letoš

ukončuje: „Tak jdeme, ale já si беру deku sebou“. Balíme každý jen jednu zbraň a dohromady 2,5 litru tekutin. V 05.00 h vycházíme a už u řeky shazuju ze sebe svršky, je celkem teplo. V 06.00 h nastupujeme do stěny v místě, kde velká červená šipka ukazuje doleva. První leze Letoš, cestu mu ukazují červené puntíky a občasné fixní jištění. U druhé délky nás dohání dvojice Němců, kteří lezou, až na nějaké úseky, sólo. Stoupáme v pohodě, terén je schůdný, ale horský, což znamená spoustu volných kamenů. Už za chvíli do nás pere Slunce. Letoš s oblibou říká, že máme pěkný „gipfel tag“. To jo, po chvíli nás u zásadního místa cesty, asi 8 metrového výšvihu obtížnosti IV, dobíhá dvojice Holanďanů s horským vůdcem. Později se dovídám, že se jedná o kandidáty na horské vůdce. Po překonání výšvihu nás bez problémů předhánějí a mizí z dohledu. Už jsem se na druhém konci vezl dost dlouho, tak se začínáme střídat ve vedení. Tahám spíše lehčí a orientačně jasné délky. Opět se dostáváme k velké červené šipce, která nás směřuje doleva žlabem na začátek hřebene. Jsme na štandu hřebene na „rameni“ a začíná to být pěkně exponované. Užívám si to, počasí je krásné, výhledy skvělé. Štandy si převážně tvoříme sami.

Občas je slyšet padající kamení. S nabývajícím výškou si však uvědomujeme, že nelezeme zrovna rychle a sestup vede mimo jiné přes ledovec, jehož přechod s přibývajícím slunečním intenzitou nebude z nejbezpečnějších. Lezeme však krásným hřebenem, na kterém několikrát používám techniku

rozkročmo. Neuvěřitelná expozice. Po překonání hranice 3200m je na mě již znát výška, často se zadýchávám, každý jsme vypili za celou dobu cca 1 litr. V puse je pěkně sucho. Holanďané předběhli i Němce, jen těžko se dohadujeme proč, možná se „práskli“, snad jsou také unavení. I já jednou ztrácím cestu, což Letoš napravuje, ale já mám za to na sebe vztek. No co, lezeme dál, chvílemi mě napadají myšlenky o jednotvárnosti mého počínání.

Občas Letoš táhne dvě délky za sebou. Na ledovci vidím sestupující Holanďany a my jsme stále na hřebeni. No pěkný. Konečně dolézám k poslední délce, která je ve sněhu. Trochu mi podkluzují nohy a já bořím ruku do sněhu, abych se chytil. Ostrý kámen mě „drbne“ do prstu, ale bez výraznějších následků. Je 15.00 hod., Letoš sedí u kříže, dobírá mě přes tělo a usmívá se. Je to prostě pohodář. Já mám smíšené pocity, které se pravděpodobně nevyhnou ani parťákovi. Jsem rád, že máme stoupání za sebou, výhledy jsou opravdu famózní, ale čeká nás sestup po hřebeni v členitém a orientačně náročném terénu a k tomu v tuto chvíli už „nateklý“ ledovec. Letoš tvoří vrcholová fota a zápis do vrcholové knihy. Na ledovci zahlédnu sestupující Němce. Nejsem žádný „tvrďák“ a tak mi proběhne hlavou, že bych chtěl ještě vidět své blízké. Snad v příštím životě :-). Navazujeme se na krátko, jdu první. Hledám cestu v občas zasněženém hřebeni. Aha, tady je dost ušlapaná suť, to musí být ono. Potím se jak prase, chvílemi

dojišťujeme, bez karambolů sestoupíme asi 150 m a konečně nacházíme štand, ze kterého se dá na jižní stranu slanit. Ještě jedno 60 metrové slanění a chvíle napětí. Jsem na konci lana a snažím se přeskočit odtrhovou trhlinu o šířce asi 1,00 metru. Metodici by ze mě měli radost, radši jsem si na konci udělal uzly a hup. Stojím po pás v trhlíně na hraně, která se nárazem z bortila. Stojím dobře a naštěstí na té správné straně. Křičím „volný“ a jdu se přepakovat pro ledovcovou túru. Zatím ke mně slaní i Letoš a lano prodlužuje přes smyčku, kterou držím. I on přeskakuje trhlinu bez problémů. Poté mi dává pokyny, ale já jsem pěkně „zabrzděný“. Všechno opakuje dvakrát, abych to byl vůbec schopen pobrat. Později se o mně vyjadřuje, jako že jsem byl „sladce zpomalený“. No to pěkně děkuju. Já se dokážu soustředit jen pro závěrečný „útok“. Letoš schází ledovec první, mezi námi lano a nějaký ten uzel. Soustředěně pozoruju parťáka, kdyby něco a chvílemi oklepávám sních z maček. V ruce drtím cepín. Několik opravdu podezřelých míst v rozbředlém sněhu různě dojišťujeme. Můžu jen doufat, že bychom byli schopni účinně zareagovat. Fyzicky na tom nejsem nejhůř, ale psychika toho má už dost. Scházíme druhý prudký svah a jaké to překvapení, doháníme Němce. Ti se snaží prudký svah různé slézt, přitom se dojišťují. My se rychle rozhodujeme pro slanění, Letoš vytvoří abalakovy hodiny. Sedám si do kevlarky místo slaňáku a už si to hnu za ním. Opět přeskakuju dvě trhliny o šířce až 1,30 metru. Je to docela kaskadérské. Svorně s Němci scházíme už bez navázání k poslednímu „strmáku“, kde se ve skále nachází slaňák. Na německých lanech jedeme s Letošem první, abychom vytvořili slanění na posledním štandu. Konečně mé nohy dopadají na pevnou zem, resp. suťovisko ve svahu. Tiskneme si s Letošem pravice, teď to dává smysl. Oba absolutně šťastní. Ještě přecházíme zasněženou pláň k řece a pak se už jak dvě lemry plazíme k chatě do suťového svahu. „Domů“ přicházíme v 20.00 h, ale den končí až po vypití třech piv a vypovězení si dojmů z cesty spolu s Němci, kteří se přiznali, že ta cesta byla na hranici jejich možností. A co mé možnosti? Kdo ví.

11.7.2008 Probouzím se v 01.30 h, nemůžu spát, zase si promítám v hlavě celý předcházející den a jsem rád, že to vyšlo. Jdu se projít ven a dívám se na temnou oblohu posetou neuvěřitelným množstvím hvězd. Žiju, teď to cítím. V 06.00 h mě probouzí Letoš, v 07.00 h při opět krásném počasí sestupujeme. Až teď vnímám strmost svahu, když mě při brzdění pálí stehna a chodidla. V 09.00 h jsme u auta.

Co říct na závěr? Pro mě jedinečný zážitek, o kterém jsem dlouho nesměle snil. Díky LeTošu.

Blahouš

Sobotní dešťová přeháňka nás vyhnala z Mosteckého Špičáku a večerní déšť definitivně zmařil všechny naděje na lezení na písku. Přemýšlím tedy, kam vyrazit v neděli. Volba nakonec padá na Čimu v Brně, kde právě končí zákaz lezení a navíc jsem tam ještě nikdy nebyl.

Cesta ke skále je ze silnice poměrně strmá a po včerejší dešti je hlína krásně kluzká, takže je o zábavu celkem postaráno. Z dálky skála nevypadala tak vysoká, jako když pod ní stojíme. Z údolí je to opravdu kus. Trochu jsem zaskočen také materiálem – sopečný tuf bych tu opravdu nečekal. Vyndávám z batohu průvodce a hledám ty lehké čtyřky, pětky a šestky, kterých tu mám být spousta. Už od pohledu vypadají totiž výrazně těžší, než slibuje náš průvodce. Se slovy, že tam určitě budou velké chyty, které nejsou ze zdola vidět, nastupuji do Jackovo cesty za 4. Nýty jsou sice osazeny uprostřed pilíře, ale okolní spáry jsou tak blízko, že je každý určitě používá. Nemám rád tímto způsobem vynucené linie. Potom si vybírám Pěknou cestu opět za 4, která opravdu dělá čest svému jménu. Jenom ta klasifikace se mi pořád nezdá. Je pravda, že jsem delší dobu nelezl a na tufu už jsem nebyl pěkně dlouho, ale stejně bych si čtyřky představoval trochu jinak. Abych to rozlousknul, rozhoduji se pro výstup na vrcholovou věž, kde bude doufám vrcholová knížka. Volím cestu Francouzský model za 5, vedoucí po krásném pilíři přes kruh a dalších deset borháků. Dávám jí sice OS bez použití okolních spár, ale docela na doraz a nahore mám už slušně nateklo. Tomu říkám pětka. Přes třicet metrů kolmého, okolo kruhu i mírně převislého lezení po hodně jemných chyttech mi dalo vskutku zabrat. Při dobírání Honzy přemýšlím, k čemu bych tuto cestu přirovnal. Svoji délkou, obtížností a expozicí by to v Perštejně mohl být Fugasův přelud 6+, ale toho lezu bez problémů, na Bořni asi Ohniskový pilíř 6+,

kde také nemívám žádné problémy. Honza dolézá ke mně rovněž slušně vyřízený a tak se jdeme podívat do vrcholovky. Po jejím otevření je mi vše jasné. V přehledu výstupů jsou klasifikace uvedeny římskými číslicemi, takže se nejedná o klasifikaci UIAA, ale o klasickou Welzenbachovu stupnici. Mělo mě hned trknout, že v průvodci není u klasifikace žádné plus ani minus. Ale že i autoři této cesty, udělané v roce 1998, ještě budou používat tuto historickou stupnici, mě opravdu překvapilo. Jediná cesta, která je zde uvedena v UIAA je nejnovější Superdiretissima 7+. Ta je pro změnu v průvodci chybně uvedena jako Vánoční diretissima 6. Po tomto zjištění a řádném odpočinku si na závěr dávám ještě Americkou cestu V. Trochu mi připomíná Šolích 6+ na Kozelce. Po dolezení na předskalí dobírám Janu a pokračuji Západní spárou V až na vrchol. Tato klasika od p. Matěchy z roku 1960 je pro nás krásným a lehkým zakončením lezeckého dne.

Mokrý hlína na sestupu už trochu uschnula, takže bez problémů všichni docházíme k autu a vyrážíme domů s pocitem krásně stráveného dne.

Večer mi to ale nedá a jdu se podívat na internet, co si o zdejší klasifikaci myslí jiní. Na Lezci Čimu nacházím, je zde uvedeno 25 cest, kromě Direktissimy a jedné varianty všechny respektují

klasifikaci, uvedenou v průvodci, ale vydávají jí za UIAA. Žádné komentáře ohledně podezřelé klasifikace zde nenacházím. Zkouším tedy Skalní oblasti ČR na webu ČHS. I zde je Čima uvedena.

V základních údajích o ní se dozvídám, že materiálem je ortorula, což je podle mě úplná

blbost, protože ačkoliv geologie není mojí silnou stránkou, tak ortorulu máme u nás v Krušných horách a vypadá úplně jinak. Dále se zde píše, že typ klasifikace je zde UIAA a že lezecká činnost je zde možná s výjimkou období od 20. 4. do 20. 7. Následuje odkaz na jiný web, který mě přivádí na stránky HO Bořeň. Zde je uveden přehled všech cest i s klasifikacemi, ovšem chybně napsanými latinkou místo římsky. Z tohoto zdroje jsme čerpali při tvorbě průvodce, takže teď už je mi jasné, kde se stala chyba. Ještě jednou se vracím na web ČHS, kde je uvedena převodní tabulka mezi klasifikacemi. Pro srovnání uvádím převod mezi Welzenbachovou stupnicí a UIAA.

Myslím, že ty čtyřky, co jsme tam lezli, docela odpovídaly těm 5 až 6 UIAA a vylezené pětiky také docela seděly na 6+ až 7-. Proč to ale do dnešního dne nikdo nepřevodl, mi stále uniká. Kdyby chtěli ctít tradici, tak asi těžko budou do cest pánů Matrase, Matěchy, Chlumského, Rady apod. přidávat borháky, navíc když se jedná většinou o spáry.

Co dodat na závěr, snad jen mohu tuto oblast doporučit všem, co mají rádi lezení na tufu s krásným výhledem na údolí Labe v místě nazývaném Porta Bohemica. Takže až vás to někdy vypláchne na písku, zajedte si zalézt do Ústí n/L na Čimu.

Jířa

PS:

- Účastníci akce: Jířa, Jana, Lucka, Honza a Mates

	velmi snadné	snadné	mírně těžké	těžké	velmi těžké	neobyč. těžké	extr. těžké
Welzenbach	I	II	III	IV	V	VI	
UIAA	1	3-	4-	5	6+	7	8
	2	3	4	5+	6+/7-	7+	8+
		3+	4+	6-	7-	8-	9-
			5-	6			atd.

Z chorých mozků:

(Odposlechnuto na oddílové schůzi)

Pája zamyšleně: Mě by zajímalo, jaká byla nejvyšší soulož. Myslím tím, v jaké nadmořské výšce.

Dejvina křičí se zvednutou rukou: 4800! Já! Jižní Amerika.

Pája posmutněle: 4800? To je jako na Mont Blancu. Tam jsem byl nejvýš a souložit se mi teda fakt nechtělo.

A stejně jsem neměl s kým! (Pája dodává omluvně a již veseleji)

18.7.2008 V pátek v podvečer dojíždíme do Rathenu, auto necháme před vsí na neplaceném parkovišti a scházíme s kopce. Pavlovo nadšení pro pískovcové lezení je nakažlivé. Docházíme do vesničky a jen o málo později stojíme u stěny Talweg, kde mi parťák ukazuje magickou cestu Höllenhunda (přejmenováno „Hele pes“) a s láskou hladí oblé dírkové chyty, které zažehnou touhu v nejednom lezci. Začíná pršet a my se mačkáme pod blízkým převisem a víme, že dnes se opravdu lézt nebude. Procházíme se po celé oblasti a obdivujeme pevnost, jejíž nepřehlédnutelnou částí zůstává most Basteibrücke. Večer si postavíme lavičku u auta, pijeme pivo a kocháme se výhledem na jakous obilninu. Spíme v autě, opět prší.

19.7.2008 Ráno sice svítí slunce, ale počasí je nejisté. Rozhodujeme se prozkoumat nové oblasti, jedeme do blízkosti Drážďan, kde celkem bez problému nacházíme Klettergarten u Pirny. Jedná se o pískovcový lom, do kterého se schází po žebřících. Takové znechucení jsem už dlouho nezažil. Vysekané díry ve stěně, přilepené chyty. Všechny cesty opatřeny borháky. Na policích „pískoviště“. Hnus. Oba si pro formu vylezeme dvě cesty, Pavel se popere s nějakými sedmami, já s pětkami.

Počasí drží, tak se s úlevou přesouváme do Bielatalu. Tomu říkám kontrast, nádherné pískovcové věže o výšce snad 40 metrů. Jsem tu poprvé a mám pocit, že na rozdíl od Labáku se zde zachoval duch klasických pískařů a to i přesto, že snad u každé věže jsou lezci. Na písku nemám mnoho nalezeno a tak všechny cesty lezu za „panem lezcem“ na druhém. Na cestě Ostkante Villa na Schiefer Turm zažívám extázi a déšť. Neuvěřitelné lezení. V cestě Neuer Talweg - Obere variante VIIc RP Villa na Herkulesstein si vychutnávám lezení ve spáře a později po drobných chytech, nepochopitelné tření zdejšího

materiálu a dva „elegantní“ pády. V poslední zdejší cestě Südwestweg VI na Herkuleswand mám neodbytný pocit, že když „jebnu“ tak se díky traverzům rozmlátím o zem. Ale nerozmlátím a můžu hodnotit. Poslední cesta ve mně nezanechala příliš pozitivních pocitů.

Lehce unavení se přesouváme do Tisé, kde se koná Lampionový průvod jako vzpomínka na Karla a Rostu. Všichni do 21.00 h vykonávají různé činnosti, ale nakonec se schází asi 25 lidí, včetně dětí, které mají radost z rozsvícených lampionů. Procházíme skalami, jedni vzpomínají, druzí „lezou“, pobíhají a tak dále. Až nás přistihne déšť a my se svorně skrýváme pod převisem Gigantů. Déšť poleví a celý průvod se přesouvá na hřbitov, kde stačíme zapálit několik svíček a už nás vyhání intenzivní průtrž mračen do tepla Atomova a Dany domu. Díky jim za to. Akci hodnotím jako vkusně zorganizovanou vzpomínkovou akci na ty, kteří zde již s námi nemohou být.

20.7.2008 V noci přšelo. Předpověď počasí je v celé Evropě nechutná. Můj vysněný Grossglockner se nekoná. Loučíme se a přesouváme se s Pavlem na Bořeň. Na místo dojíždí i Dejvina s Hankou. Kupodivu je celkem slunečno, i když větrno. Pavel mi vytahuje Rudolfinku, Čert ví, Bonbónek, Pilíř Huběňoura a sám si vytahuje Hysterii 8- a Brkyho cestu 7. Krásný den, poměrně obtížné lezení. Pořád mi ale něco chybí. Domlouváme se na druhý den na pochod.

21.7.2008 Pavel si bere dovolenou. Vyrážíme kolem 08.00 h z Klášterce nad Ohří. Naše kroky sledují červenou turistickou značku, která je většinou vedena v blízkém okolí řeky Ohře. S pohlažením na duši sledujeme nám známou pohádkovou scénérii Kotviny a Perštejna, stoupáme ke Kamenci, překračujeme most v přestavbě ve Stráži nad Ohří a riskujeme, že nás trefí projíždějící nákladňáky, bloudíme u Damic. Obědváme ve Vojkovicích. V Radošově se napájíme Kofolou a měníme nevědomky červenou značku za žlutou, která nám krátí původně zamýšlenou trasu. U Boru podcházíme dálnici č. 13, procházíme dvěma obcemi označenými Dalovice. Bloudíme předměstím Karlovy Vary a v super náladě, kdy nám už trochu hrabe, dosahujeme po cca 41km hlavního nádraží a to kolem 17.00 h. Zvláštní zjištění je, že jsme si nebyli schopni pořádně vybavit detaily cesty. A další, že dva chlapi, kteří si rozumí, jsou bezpochyby horší než baby, neboť jsme dokázali celou štreku prokecat. Pak směřujeme ke Svinaříkům na pivo a utopence.

Díky parťáku za super čtyři dny.

Blahouš

Rychle prcháme s Deivou z práce, přebalíme bágly z vejkendu a razíme směr Žďár nad Sázavou. Obě sdílíme stejné nadšení z cesty do neznáma a bádáme v autoatlasu, kam že to vlastně jedeme. V Brodě nabíráme Jindru a jsme kompletní. Dobrodružo začíná ve Žďáru, kde se asi o půlnoci vracíme již po několikáté na stejnou křižovatku a opětovně se trefujeme do směru našich Kotěhůlek (Milovy). Tábořiště nenalzáme.

Ráno se proboužíme u krásného rybníka, kde je tábořiště **J**. Ubytujeme se a svištíme na Drátník, cestu neznáme, jdeme po čuchu.

Z příchozí cesty vypadá Drátník jako taková pěkná, nepřiliš těžká skála, za rohem už to je drsnější, tam kotvíme. Z průvodce příliš moudří nejsme, tak to sekáme vod pohledu, až se najednou ve 3. cestě dostávám do místa, které prostě nelze přelézt. Převislá, mokrá, kluzká spára. Je to divný, maj tu být samý pětky, no nic, věším pytel a později se dozvídáme, že jsme si vod pohledu pravděpodobně vybrali zrovna jedinou sedmu, která tam vede. Tihleti moraváci jsou opravdu ostřílení borci, protože klasifikace cest vůbec neodpovídá. Bořeň je oproti Drátníku velmi, velmi shovívavá. V poslední cestě (5+) se několikrát ocitám na hranici pádu a mám obrovskou chuť autora třískat průvodcem do hlavy v tuto chvíli. Jindra funí nahoru a na štanu mi oznamuje, že nic těžšího ještě nelezl. Ale vše rozsvítí Deiva, když doleze za námi s úsměvem na tváři a se slovy „to bylo pěkný, co?“ Dneska končíme, naskládání pod převisem, zmrzlí a ukrytí před deštěm.

Vstáváme do plačtivého rána, s lezením je konec, všechno je mokré. Alespoň se podíváme na Devět skal, ať víme...V rámci tréninku táhneme lano i matroš. Couráme se lesem a za chvíli má Deiva nacpanej pytlík od sedáku houbami, večer bude smáža. Docouráme se ke skalám, i když bloudění se pro nás stalo typickým až do konce.

Devět skal je skutečně 9 skal, nevysokých, různě posedaných v pohádkovém lese s pohádkovými názvy. Objevujeme trůn, který se zdá být jediný trošku suchý. Vůbec jsme nepočítali s tím,

že si dnes zalezeme a tak neváháme a vybalujeme lana a dáváme si pětkrát výlez na trůn (pokaždé jinudy **J**) a jednou výlez na něco, s krásnými, malinkými kyzíky. Večer, když dorazíme do kempu, začíná znovu pršet, je hnusně, avšak nepropadáme trdomyslnosti a uchovááme si pohodu a dobrou náladu.

Sakra dnes popršívá už od rána, no tak to je v háji, máme děsnou smůlu. Alespoň se podíváme na Čtyři palice, ať víme...V rámci tréninku a s úplně maličkatou nadějí táhneme lano a matroš. Čtyři palice jsou 4 asi 35m vysoké věže zakončené masivními převisy, palicemi a jsou na pohled pěkný a lezecky zajímavý. Chodíme kolem nich, jak hladoví psi a osaháváme je, že by třeba snad někde bylo sušší místo. Nalézáme jeden čtyřkový, mokrá, ale lehký kout, tak alespoň symbolicky vylezem, abychom se mohli pokochat rozhledem po Vysočině.

Zkoušíme další cestu, zda nás mokré plotýnky pustí, dávám pozor, klouže to, nohy jsou dost nejistý, ale postupně si zvykám a dáváme jednu cestu za druhou, vše okolo 4, 5. Údolka na čtvrtou palici (Baštu) byla nejhezčí, exponovaná, po lištičkách s drobnými traverzy a dolez převislý s dobrými chyty. Pouštím Deivě lano a dává si to taky na prvním. Máme radost, dnes jsme si zalezli asi nejlépe a nikdo tomu nevěřil. Odpoledne nás zase vyhání déšť, ale to už stejně máme namířeno domů. Tak si myslím, že jsme nakonec měli docela lezecký štígro a hlavně skvělou, nezapomenutelnou, pohodovou atmosféru.

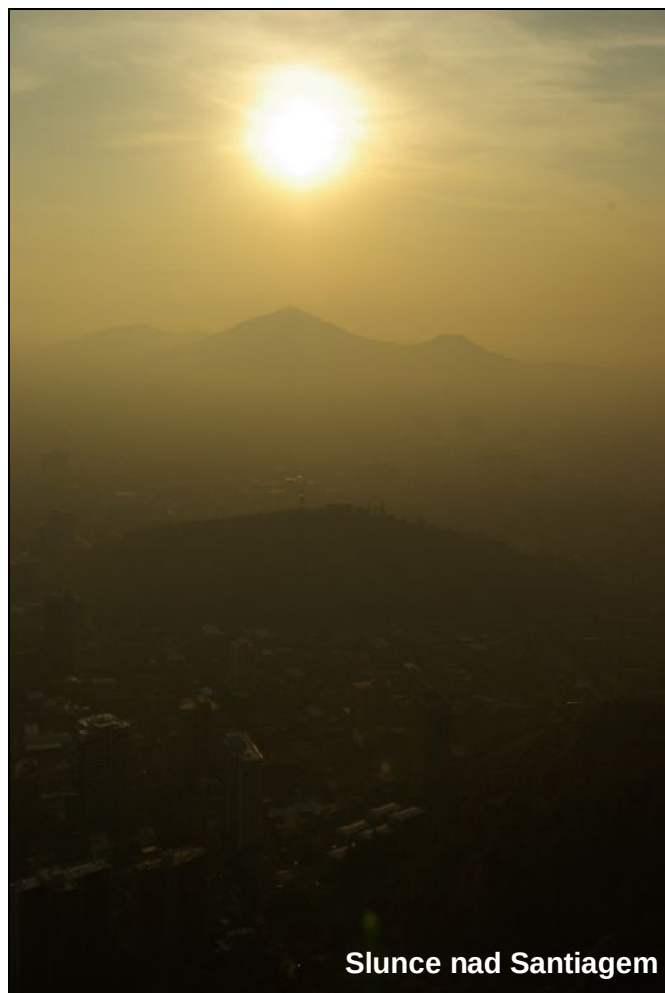
Hafinka

Naše toulání po Novém Zélandu bylo opravdu úžasné. Na tomto pocitu má zásluhu především neskutečně rozmanitá a úchvatná příroda. Vrcholky majestátních hor a mohutných vulkánů tyčících se nad vším kolem, i zákoutí skrytá před zraky okolního světa, jako křišťálově čisté potoky skromně zurčící v úkrytu hlubokého lesa, aby pak splynuly s divokou řekou a staly se součástí jejich řvoucích peřejí. Tichá a hluboká jezera pod horami, a přesto vysoko ve skalách, ukrytá tak před okolním světem, jejichž vodu pijí pouze ptáci. Obrovské písečné duny tvořené nepředstavitelným množstvím miniaturních zrníček bílého písku tančících spolu ve větru přinášející vůni oceánu... Ale také místní lidé, velice pohostinní, otevření, pro které lidské slovo znamená více než peněžní záloha.

Tak takto vypadá „náš“ Nový Zéland, který se nám, troufal bych si říct, navždy usadil kdesi v koutku srdce s jeho přírodou, lidmi, i s tím pískem z obřích dun (který se nám tam však dostal nosem při sand-boardingu).

No ale bágly už jsou opět sbalené, naše věrná Toyota u svého nového majitele a my podáváme paní letenky s destinací Santiago de Chile. Paní s úsměvem školeným, my s úsměvem nervózním...

Přemýšlím, jak začít to vyprávění o našem putování po zemích Jižní Ameriky. Jak je tomu vždy, když je člověk na cestách, každý den je úplně jiný. Jiní lidé, jiné zážitky, jiná postel. Podrobné vyprávění měsíčního putování by zabralo hodiny a mně je jasné, že na to nejste zvědaví...

Deseti hodinovým letem přes Tichý oceán jsme se vrátili zpět v čase a v hlavním městě Chile jsme přistáli 5 hodin před odletem ze Zélandu. Na sobě jsme jaksi žádné omládnutí nepocítili, spíše naopak – naše těla měla půlnoc, když ve skutečnosti bylo brzké odpoledne. Napadlo nás, zavolat nám zpět na Zéland a přesvědčit se, zda už jsme na cestě na letiště, abychom nezmeškali let. Nedovolali jsme se. Tak snad jsme o.k.

Naše putování tedy začíná v Chile a máme jeden měsíc na to, abychom se dostali do Buenos Aires v Argentine, odkud nám to letí zpět domů.

Už to není taková pohoda jako na Novém Zélandu, jelikož ani jeden z nás neumí Španělsky a tak, čekajíce v restauraci u stolu, typujeme si, co že to asi dostaneme, co jsme si to vlastně objednali. A v tomto duchu probíhala veškerá komunikace s domorodci – slovníček se základními frázemi

v ruce a s modlitbou za odpovědi ne složitějšími než „si“ nebo „no“. Bohužel, místní byli většinou velice ochotní a tak nám na dotazy odpovídali co možná nejpodrobněji.

Třetí den v chilské metropoli jsme měli tu čest s bandou místních zlodějů. A tak, na rušné ulici plné lidí, Deivinka přišla o zánovní foťák a my oba o klid na duši až do konce našeho putování, hlídající si záda od této chvíle na každém kroku a podezírajíce každého druhého ubohého domorodce, co se k nám přiblížil, z nekalých úmyslů a záměru nás okrást. Pěkné to uvítání v Jižní Americe – zřejmě nezbytná facca, abychom se probrali ze zélandského snu.

Přemýšlíme, kterým směrem se vydat po této, již na pohled do mapy, nevšední zemi, táhnoucí se od horkého a vyprahlého pouštního severu 4300 km na jih ledovcem pokryté Patagonii, a to v pásu země širokém v průměru pouhých 175 km, chráněné šestitisícovými vrcholky And z východu a Tichým Oceánem ze západu.

Shodli jsme se, že díky naší jazykové indispozici bude lepší využít služeb místní agentury, a tak bereme nabídku společnosti Pachamama by Bus, zajišťující cestu až na samou hranici chilské Patagonie a zpět, se zastávkami na nejzajímavějších místech a s anglicky mluvícím průvodcem. Býval by to byl jistě úžasný výlet okořeněn výstupem na sopku, túrami národním parkem a kolem krásných jezer s všudypřítomnou kulisou štítů obrovských And, dodávající krajině na dramatickosti, nebýt však jedné maličkosti, kterou nám pan vyčůranek, pardón, majitel, při presentaci tohoto výletu, doplněnou parádními fotografiemi, zapomněl sdělit. A to, že v této části Chile 10 měsíců v roce prší... Já vím, naše blbost.

A tak naše cesta na jih a zpět do Santiaga probíhala asi takto: autobus, hotel, zmatené pobíhání v dešti, autobus, hotel, krátká procházka, úprk před deštěm, autobus, hotel,... atd. atd.

Ale i tak jsme viděli pro nás zajímavá místa a zevrubně poznali města Pichilemu – ráj surfařů, Valdivia, Pucón ležící v úpatí aktivní sopky

Villarrica, jejíž vrcholek za jasných nocí vydává tajuplnou rudou záři (prý), mořský přístav Puerto Montt a město Puerto Varas, ležící na břehu jezera Llanquige, jednoho z největších přírodních jezer v Jižní Americe. Obě tato města na samém jihu chilské pevniny výrazně ovlivněna (architektonicky, kulturně i gastronomicky) německými přistěhovalci ze druhé poloviny 19. století.

Uplynulým týdnem na cestách jsme se však jak se říká otrkali a dodal nám zpět na kuráži, a tak jsme se rozhodli dále cestovat již na vlastní pěst.

A tak jsme opět sami sebou a nastupujeme do linkového autobusu, který nás po 2 hodinách jízdy dovezl do Valparaísa – hlavního města chilské kultury, díky své poloze kdysi nejdůležitějšího a nejrychleji vzkvétajícího přístavu země, jehož sláva však upadla s otevřením Panamského průplavu.

Ani zde však nemáme štěstí na počasí a tak, po necelé hodině po příjezdu do města, začíná pršet a slavné kopce města, poseté barevnými domky, k nimž vedou ještě slavnější, staré a rozvrzané lanové výtahy, se halí do bílého oparu. A tak za stále vydatnějšího deště probíháme kolem budovy národního kongresu a pomníku námořních hrdinů a naskakujeme do starého mikrobusu směr nádraží, míváme tak jistě nespočet dalších zajímavostí tohoto města zapsaného v seznamu Unesco. A tak ještě téhož odpoledne sedíme v autobuse směr Calama – města uprostřed nejsušší pouště světa Atacama, nějakých 20 hodin jízdy na sever z Valparaísa. Celí promočení tiše přemýšlíme, kdy nás smůla opustí a zdali snad bude pršet i v té poušti, abychom se cítili výjimečně...

V celku odpočatí z pohodlného autobusu kráčíme prašnými ulicemi pouštního města Calama. Ano, prašnými ulicemi. Konečně sucho a teplo!

Město Calama se rozrostlo do svého počtu 150.000 obyvatel díky blízkému měděnému dolu Chuquicamata, který byl donedávna dolem s největší roční produkcí mědi na světě. V současnosti toto prvenství zaujímá důl Minera

Escondia, taktéž ležící v poušti Atacama. Nicméně zůstává dolem se zdaleka největší produkcí s průměrně 29 milióny tunami vytěžené mědi do roku 2007. Chile je tak zodpovědná za více jak třetinu světové produkce tohoto kovu.

sopky nad San Pedrem

Zažíváme jedno lehké a krátké zemětřesení a druhý den se přesouváme do malého městečka San Pedro de Atacama. Konečně místo, jaké jsme hledali. Malá, okouzující vesnička v poušti se skromnými hliněnými domy s kulisou vysokých sopek a hor.

Hned po vystoupení z autobusu nás oslovuje místní mladý Indián Roberto s nabídkou levného ubytování nedaleko od centra. Nabízí nám i odvoz v jeho rozvrzané dodávce a tak nabídku přijímáme a po cestě do domu jeho rodiny, předělaném na skromný, avšak velice příjemný hostel, zjišťujeme, že Roberto již měl tu čest s Českými cestovateli, když po zjištění, že jsme z Čech se rozzářil a pronášel: „Pifo ty fole, dekuji!“

gejzíry El Tatio

San Pedro je díky své výhodné pozici a okolní přírodě jedním z nejnavštěvovanějších míst v Chile. Je zvláštní, že i přes tento turistický ruch si zachovalo svou původní podobu a poněkud ospalou atmosféru. Po procházce centra jdeme brzo spát, jelikož nás čeká náročný den.

Vstáváme ve 4 hodiny ráno a s anglicky mluvícím průvodcem a dalšími turisty vyrážíme k nejvýše položeným gejzířům na světě El Tatio. Za rozbřesku dorážíme na místo a před námi se otevírá pohled na geotermální pole, které z dálky působí jako doutnající pláň, ze které k nebi stoupá na stovku kouřových sloupů.

Nacházíme se ve výšce 4.200 m nad mořem, teplota je v 6 hodin ráno -12°C a hlava se nám motá. Využíváme jedinečné a neopakovatelné příležitosti, odkládáme všechny vrstvy našich oděvů a pouze v plavkách se koupeme v nejvýše položeném geotermálním jezírku na světě.

Po cestě zpět do San Pedra obdivujeme za výkladu průvodce okolní krajinu, rostlinstvo a poprvé na vlastní oči spatřujeme divoké bikuně, domestikované lamy, tovra jménem bizkača a staleté obrovské kaktusy. Navštěvujeme také malou vesničku o 8-i obyvatelích, kde jsme poprvé okusili maso Lamy.

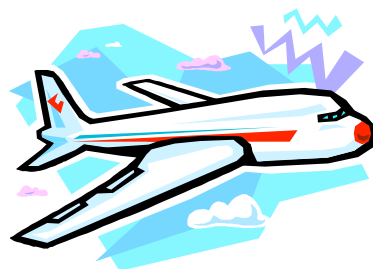
Po návratu do našeho hostelu si dáváme krátkého šlofíka a odpoledne opět vyrážíme na výlet, tentokrát do Měsíčního Údolí se zastávkou v Údolí Smrti.

Příznačné názvy popisují charakter těchto jedinečných míst, které jsou díky nedostatku vody jedny z nejnehostinějších míst planety, jejichž atmosféru podrývají prazvláštní skalní útvary a písečné duny tvořící se miliony let...

Měsíční údolí

Těmito úchvatnými výlety jsme skvěle zakončili putování po Chile a na druhý den máme již sjednanou třídní cestu do bolivijského města Uyuni přes poušť, barevné laguny plné plameňáků a nepopsatelnou solnou pláň. Opět nás čeká cesta do neznáma...

Jindřich

Již po sedmé vyrážíme na letní soustředění mládeže do italských Dolomit, letos opět do okolí Cortiny d'Ampezzo. Stejně jako předloni máme zamluvený kemp Olympia, situovaný do údolí Fiemes s nadmořskou výškou 1290 m. Soustředění se jako každý rok účastní členové obou našich kroužků mládeže a další začínající lezci, kteří zde sbírají zkušenosti pro lezení v horském terénu. Z Chomutovského kroužku to jsou: Tomáš Hyksa, Mates Šťastný, Jana Šafrová, Lucka Lamparová a Týna Švambergová, z Kadaňského kroužku to jsou: Honza Stütz, Pepa Mezník, Pepa Černý, Tommy Jindra a Nikol Wicherová, z instruktorů má letos čas: Bohouš Dvořák, Broněk Bandas a já (Jířa Šťastný). Z dalších začínajících lezců se k nám přidávají: Honza Unger, Zuzka Konrádová a Deivina Šišovská, samostatně jsou tady s námi ještě Mártý s Radimem a Olda s Lenkou. Celkem je nás tedy v kempu 21 lezců z Chomutova. Po postavení stanů dostávají všichni účastníci soustředění klubová trička a děláme společné foto. Protože předpověď počasí na celý týden není moc příznivá, volíme raději kratší výstupy, abychom se vždy stihli včas vrátit.

V základní sestavě nás je sedmnáct, rozdělujeme se tedy na tři lezecké a jednu ferratickou skupinu. Během týdenního pobytu přelézáme tyto cesty a via ferraty:

26.7. Odpoledne se jdeme všichni projít za deště na vodopády do údolí Rio di Fanis, kam se dostáváme via ferratou „Giovanni Barbara“.

27.7. Bohouš, Nikol, Mates a Tomáš: Via ferrata „E. Bovero“ (černá) na Col Rosa (2166m)

Ostatní lezou krátké sportovní cesty v oblasti Crépe de Oucèra bassi, protože počasí nám příliš nepřeje.

28.7. Jířa, Lucka, Jana: „Via del Buco“ 4 na Piccolo Lagazuoi 2778m, 10 délek, 335m
Honza Unger, Deivina, Zuzka: (stejně jako Jířa)

Bohouš musí s Pepanem k zubaři. S ostatními jde Broněk na krátké sportovní cesty na Cinque Torri. Jelikož jsou zde cesty perfektně zajištěné, mohou si děcka zkusit některé i vyvést.

29.7. Jířa, Týna, Tom: „Via Myriam“ 5 na Torre Grande (Cinque Torri), 6 délek, 150m
Broněk, Nikol, Týna: „Via Lusy Pompanin“ 4- Torre Lusy (5 Torri), 6 délek, 125m
Deivina, Jana: (stejně jako Broněk)
Broněk, Lucka: „Via normale“ 3+ na Torre Quarta bassa (5 Torri), 3 délky, 60m
Bohouš, Mates a Pepové: Via ferrata „Tomasselli“ (černá) na Fanis Sud 2 980m

30.7. Jířa a Pepové: „J hrana“ 4+ na Hexenstein 2447 m, 6 délek, 210m

Honza Unger, Zuzka: 4+ na Hexenstein 2447m, 6 délek, 210m
 Broněk, Tommy a Nikol: „J hrana“ 4+ na Torre Picc. di Falz. 2500 m, 7 délek, 230m
 Broněk, Tommy a Nikol: „Z stěna“ 4 na Torre Grande Falz. 2500m, 4 délky, 165m
 Deivina, Honza Stütz: (stejně jako Broněk)
 Bohouš lezl s ostatními krátké sportovní cesty v oblasti Sas de Stria

31.7. Jířa, Týna a Tommy: „Preußova spára“ 5 na Torre Preuß 2700m, 10 délek, 300m
 Broněk, Mates, Lucka: „J hrana“ 4+ na Hexenstein 2447 m, 6 délek, 210m
 Deivina, Honza Stütz.: „Alvera“ 5+ na Cima Bos (2450m), 12 délek, 395 m
 Honza Unger, Pepa Mezník, Zuzka: sportovní cesty v oblasti Sas de Stria
 Bohouš, Nikol, Jana, Pepa Černý a Zuzka: via ferrata na Mt. Paterno (2746m) a Toblinger Knoten (2617m) v okolí Tre Cime di Lavaredo

1.8. Jířa a Pepové: „Via M. Speziale“ 6- na Piccolo Lagazuoi 2778m, 10 délek, 400m
 Deivina, Honza Stütz a Tommy: (stejně jako Jířa)
 Broněk, Týna, Nikol: „Via del Buco“ 4 na Piccolo Lagazuoi 2778m, 10 délek, 335m
 Bohouš, Lucka, Mates a Tom: via ferrata Ivano Dibona (červená) na Cristallo 3008m

2.8. Bohouš, Honza Stütz a Tommy: odjíždějí dopoledne domů
 Ostatní po sbalení stanů přejíždějí do oblasti Landro, kde buď lezou nebo odpočívají.

Ačkoliv nám letos počasí příliš nepřálo, vydrželi jsme v Dolomitech celý týden. Díky včasnému nástupům a brzkým návratům nás každodenní bouřka zastihla většinou již v kempu a nebo cestou do něj. Sice jsme nemohli lézt žádné dlouhé cesty, ale i tak si všichni vyzkoušeli lezení vícedélkových cest v horském prostředí, seznámili se s okolím Cortiny d'Ampezzo a na vlastní kůži poznali vrtochy letního počasí v horách.

Dospělí účastníci soustředění si cesty pod vedením instruktorů sami vyváděli, ostatní mládežníci lezli za instruktory a sbírali cenné zkušenosti pro lezení v horách.

I když počasí nebylo úplně ideální, přesto se většině účastníků soustředění líbilo a už se těší na příští rok. Pokud se nám podaří sehnat dostatek finančních prostředků, určitě ho za rok opět uspořádáme.

Akce se uskutečnila za finanční podpory Ústeckého kraje a Českého horolezeckého svazu, kterým bych ještě jednou rád poděkoval.

Jířa